

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Bariéry z. s.**, IČO: 22883525
sídlem Novákových 1359/19, Praha 8,

zastoupeného JUDr. Vladimírem Janoškem, advokátem,
sídlem V Jámě 699/1, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017, čj. MPSV-2017/66054-421/1

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 7. 2017, čj. MPSV-2017/66054-421/1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Vladimíra Janoška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 21. 9. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017, čj. MPSV-2017/66054-421/1 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti výroku II. rozhodnutí Úřadu práce České

republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**úřad práce**“) ze dne 30. 1. 2017, čj. ABA-T-1123/2015 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), a výrok II. Prvostupňového rozhodnutí potvrdil. Výrokem II. Prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně rozhodl podle § 78 odst. 8 písm. b), odst. 3 a odst. 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 3. 2017 (dále jen „**zákon o zaměstnanosti**“), o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 3. čtvrtletí roku 2015 ve výši 23 998,50 Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a ve výši 6 000 Kč podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, celkem tedy ve výši 29 998,50 Kč.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 7. 2017.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

3. Správní orgány odůvodnily neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě tím, že pracovní smlouva, kde na straně jedné vystupuje MUDr. J. Č. jako zaměstnanec a na straně druhé MUDr. J. Č. jako předseda žalobce (zaměstnavatele), je absolutně neplatná, neboť z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že pracovní smlouvu nemůže uzavřít jedna osoba jednající za dvě strany, a to pro rozdílnost zájmů zaměstnance a zaměstnavatele při právním úkonu, který směřuje ke vzniku pracovního poměru. Podle správních orgánů na tom nic nemění ani skutečnost, že pracovní smlouvu za zaměstnavatele podepsal pan J.M., který byl k tomuto jednání zmocněn plnou mocí podepsanou předsedou žalobce MUDr. J. Č.
4. Správní orgány přitom v odůvodnění Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí popsaly důvody, pro které uzavřely, že další plná moc udělená panu J.M. za žalobce paní N. B., jež byla dne 6. 1. 2016 do obchodního rejstříku zapsána jako personální manažerka oprávněná jednat za žalobce v pracovněprávních vztazích, byla účelově antedatována a v době uzavření předmětné pracovní smlouvy neexistovala. Další plné moci udělené panu J.M. jinými osobami jsou pak podle žalovaného pro posouzení věci irelevantní, neboť žádná z těchto osob nebyla samostatně ani společně s jinými oprávněna za žalobce jednat.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě nejprve rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, reprodukoval obsah své odvolací argumentace a shrnul závěry žalovaného prezentované v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce namítal, že se v případě udělení plné moci panu J.M. MUDr. J. Č. nejedná o zákonné zastoupení, nýbrž o zastoupení smluvní podle § 441 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“), kdy lze uplatit výjimku uvedenou v § 437 odst. 1 občanského zákoníku, připouštějící existenci kolize zájmů zástupce a zastoupeného. Podle žalobce se lze s ohledem na rozdílnou právní úpravu odchýlit od žalovaným akcentované judikatury Nejvyššího soudu. Žalobce připomněl, že není podnikatelem, přičemž člen statutárního orgánu právnické osoby je dle žalobce považován za zástupce *sui generis* právnické osoby, kdy se nejedná čistě o smluvní ani zákonné zastoupení, s tím, že člen orgánu neprojevuje přímo vůli právnické osoby.
7. Žalobce byl přesvědčen, že předseda MUDr. J. Č. jako individuální statutární orgán podle v té době platného zápisu v rejstříku spolků zastupoval spolek a hájil jeho zájmy. Prostřednictvím speciální plné moci zmocnil pana J.M. uzavírat a ukončovat pracovní poměr za žalobce. Pan J.M. na základě této své speciální plné moci hájil podle žalobce jeho

zájmy, nikoli zájmy fyzické osoby J. Č. Pan J.M. takto podle žalobce postupoval na základě jednomyslného usnesení usnášeníschopné členské schůze žalobce ze dne 22. 9. 2014, kterou byl úkolován, a plnil tak vůli všech členů spolku, tedy zaměstnavatele. Podle mínění žalobce tedy nelze považovat předmětnou pracovní smlouvu za odporující zákonu, neboť byla respektována rozdílnost zájmů zaměstnavatele a zaměstnance při právním úkonu, který směřoval ke vzniku pracovního poměru. V tomto případě tak lze podle žalobce vyloučit střet zájmů při sjednávání předmětné pracovní smlouvy. Podle žalobce nelze na předmětnou pracovní smlouvu nahlížet jako na smlouvu, jež byla na obou stranách podepsána stejnou osobou a která by byla absolutně neplatná.

8. Žalobce rovněž poukazoval na § 20 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákoník práce**“), a zdůrazňoval, že jednání J.M. ani MUDr. J. Č. jako zaměstnance se nepříčilo dobrým mravům, ani zjevně nenarušovalo veřejný pořádek, přičemž v této souvislosti rovněž poukazoval na § 574 občanského zákoníku.
9. S odkazem na příslušná ustanovení občanského zákoníku žalobce rovněž namítal, že pracovní smlouva nebyla zdánlivým právním jednáním, neboť MUDr. Č. zastával v souladu s pracovní smlouvou pozici řadového redaktora, vykonával řádně a svědomitě přidělenou práci, byl za ni placen a zaměstnavatel za něj odváděl zdravotní a sociální pojištění. Podle žalobce se nejednalo o pokus o zneužití práva, jak uvádí žalovaný v Napadeném rozhodnutí. Nesouhlasil přitom s aplikací závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 - 48. Podle žalobce i ve světle těchto judikatorních závěrů nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností, kdy se zákazu zneužití - jakožto výjimky z pravidla - použije a kdy nikoliv. Podle žalobce se nejednalo o zneužití práva, neboť v spolku nebyl zaměstnáván pouze MUDr. J. Č., ale v průběhu let 2012 až do současné doby další tři osoby, které všechny byly osobami se zdravotním postižením pobírající invalidní důchod, a které nebyly příbuznými MUDr. J. Č. MUDr. J. Č. byl podle žalobce rovněž osobou se zdravotním postižením pobírající invalidní důchod a z čerpání příspěvku žalobcem mu neplynuly žádné osobní výhody oproti ostatním osobám se zdravotním pojištěním zaměstnaným u žalobce či u jiného zaměstnavatele s více než 50 % zaměstnanců se zdravotním postižením. Ani žalobce neměl podle svého přesvědčení ze zaměstnávání J. Č. žádný zvláštní finanční prospěch. Žalobce pak s poukazem na doktrínu zneužití práva vyplývající z rozhodovací praxe Soudního dvora Evropské unie na str. 9 podané žaloby popisoval další důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že se v posuzovaném případě nejednalo o zneužití práva.
10. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nemohl být naplněn jeden ze základních znaků pracovněprávního vztahu, a to znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance.
11. Na str. 10 – 12 podané žaloby pak žalobce přestřel důvody, pro které nesouhlasil se závěrem žalovaného o tom, že plná moc, jež byla panu J.M. udělena paní N. B., byla účelově antedatována, resp. že došlo rovněž k antedatování vzniku funkce personální manažerky, a vysvětloval okolnosti, které jej dle žalobních tvrzení vedly k „*opatrnému postoji...vzhledem k nejasnostem a nejistotě v legislativě*“.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 12. 2017, doručeném soudu dne 27. 12. 2017, předeslal, že ve věci v celém rozsahu odkazuje na odůvodnění Napadeného

rozhodnutí. S poukazem na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2007, sp. zn. 29 Odo 1082/2005 a další rozhodovací praxi Nejvyššího soudu žalobce trval na tom, že osoba jednající za zmocnitele v plné moci jedná tak, jako by jednal zmocnitel sám. Podle žalovaného proto jednání, které na základě plné moci J.M. učinil tím, že v rámci zmocnění uzavřel předmětnou pracovní smlouvu s MUDr. J. Č. jako zaměstnancem, je přímo přičitatelné MUDr. J. Č. jako statutárnímu orgánu, přičemž MUDr. J. Č. jednal za žalobce na základě zákonného zmocnění, nikoli zastoupení smluvního, a tudíž nelze na něj výjimku dle § 437 odst. 1 občanského zákoníku vztáhnout. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že oprávnění MUDr. J. Č. k zastupování žalobce nemá zákonný charakter, a poukazoval v tomto směru na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3613/2015. Podle žalovaného je proto se zřetelem k závěrům vyplývajícím z konstantní judikatury Nejvyššího soudu uzavřená pracovní smlouva neplatná. Podle žalovaného je přitom třeba postupovat podle ustanovení § 437 odst. 1 občanského zákoníku, které obsahově odpovídá znění právní úpravy účinné v době vydání relevantních rozsudků Nejvyššího soudu, a není tak dle jeho přesvědčení dán důvod pro odklon od této judikatury. S ohledem na § 580 a § 588 občanského zákoníku je třeba mít podle žalovaného za to, že předmětná pracovní smlouva je stižena neplatností absolutní od jejího počátku, když pracovní poměr mezi jejími stranami nikdy nevznikl.

13. Ke skutečnosti, že J.M. postupoval na základě usnesení členské schůze, žalovaný uvedl, že oprávnění jednat v pracovněprávních vztazích náleželo MUDr. J. Č. jako jedinému statutárnímu orgánu žalobce, nikoli členské schůzi. Pokyn členské schůze k uzavření pracovního poměru s MUDr. J. Č. tak podle žalovaného nemohl jakkoliv kompenzovat skutečnost, že MUDr. J. Č. jednal prostřednictvím svého zmocněného zástupce jak za žalobce, tak za sebe jako zaměstnance, a tedy v rozporu s § 437 odst. 1 občanského zákoníku.
14. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že pracovní smlouva ze dne 23. 9. 2014 nemohla být za daných skutkových okolností platně uzavřena, nestal se MUDr. J. Č. – osoba se zdravotním postižením, zaměstnancem žalobce, a nelze tak na jeho zaměstnávání předmětný příspěvek poskytnout.
15. K námitkám žalobce brojícím proti závěru žalovaného, že zplnomocnění J.M. udělené mu N. B. a vznik její funkce byly účelově antedatované, žalovaný setrval na svém hodnocení, že tyto podklady byly antedatovány a v rámci správního řízení účelově doloženy. Žalovaný v tomto směru reprodukoval relevantní pasáže odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Poznamenal, že žalobce neoznačil ani v žalobě ani ve správním řízení žádný důkaz vyjma společného prohlášení členů spolku, který by jeho tvrzení, že funkce N. B. a jí udělená plná moc za žalobce pro pana J.M. vznikly již dne 22. 9. 2014, potvrdil, a vše zůstává v rovině tvrzení žalobce, který má zjevný zájem na přiznání příspěvku, přičemž dle názoru žalovaného účelovosti jednání žalobce svědčí již to, že žalobce údajně vyčkával déle než rok, kdy funkci N. B. do obchodního rejstříku zapsal, přičemž však po celou tuto dobu v rámci jiných správních řízení vedl s úřadem práce a žalovaným právní polemiku, vycházející z faktu, že MUDr. J. Č. je jediným statutárním orgánem žalobce. V tomto ohledu žalovaný odkázal např. na soudní řízení vedené zdejším soudem pod sp. zn. 3Ad 2/2016.
16. K žalobcem namítanému § 20 zákoníku práce žalovaný uvedl, že toto ustanovení se týká toliko vady formy a na danou věc tedy nedopadá.

17. Žalovaný se dále vyjádřil ke zdánlivosti předmětného pracovního vztahu a ke zneužití práva, kterého se žalobce měl takto dopustit, byť tuto argumentaci pokládal za toliko podpůrnou, neboť měl za to, že daný pracovněprávní vztah s ohledem na svou absolutní neplatnost nikdy nevznikl. Uvedl, že pokud by daný pracovní vztah nemohl být posuzován jako neplatný, či byl neplatný pouze relativně, nebylo by možné vztah vzniklý na základě dané pracovní smlouvy pokládat za vztah pracovněprávní pro absenci zákonných znaků závislé práce. Doplnil, že uzavřel-li žalobce vztah, který by byl pracovněprávním vztahem toliko formálně, ale nikoli materiálně, neboť nenaplnjuje všechny znaky vztahu pracovněprávního, a na základě takového vztahu následně žádal o příspěvek, nelze takovýto postup pokládat za nic jiného, než pokus o zneužití práva, kdy dochází k pokusu o obohacení žalobce z veřejných prostředků.

V. Replika a další podání žalobce

18. Žalobce v replice ze dne 19. 3. 2018 setrval na své žalobní argumentaci. Doplnil důvody, pro které nesouhlasil se závěrem žalovaného, že vztah, jenž měl být založen pracovní smlouvou, nevykazoval znaky pracovněprávního vztahu. Současně poukazoval na změnu v praxi úřadu práce počínaje rozhodováním o žádosti o výplatu příspěvku na podporu zaměstnávání zdravotně postižených od období 1. čtvrtletí 2015. Připomněl, že v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 3Ad 2/2016 podal žalobu teprve po nabytí právní moci usnesení o změně zápisu o ustavení kolektivního statutárního orgánu žalobce.
19. V podání ze dne 11. 4. 2019 pak žalobce poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 Ads 284/2017 - 42, které dle jeho přesvědčení svědčí o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí a které obsáhle reprodukoval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom jiné vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou presumován). Ve věci byly ostatně splněny rovněž podmínky pro rozhodnutí bez jednání dle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
21. Mezi účastníky je sporným, zda žalobci vznikl v rozsahu řešeném výrokem II. Prvostupňového rozhodnutí nárok na poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za období 3. čtvrtletí roku 2015. Správní orgány závěr o nepřiznání příspěvku založily na závěru, že pracovní smlouva uzavřená dne 23. 9. 2014 mezi MUDr. J. Č. jako zaměstnancem a na straně druhé žalobcem jako zaměstnavatelem, jednajícím MUDr. J. Č. jako předsedou žalobce (zaměstnavatele), zastoupeným na základě jím udělené plné moci panem J.M. (dále též „Pracovní smlouva“), je absolutně neplatná.
22. Podstatou sporu mezi účastníky je tedy především posouzení otázky platnosti předmětné Pracovní smlouvy, resp. otázky, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud žalobci výplatu příspěvku odepřely s poukazem na to, že Pracovní smlouva je absolutně neplatná, neboť z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že pracovní smlouvu

nemůže uzavřít jedna osoba jednající za dvě strany, a to pro rozdílnost zájmů zaměstnance a zaměstnavatele při právním úkonu, který směřuje ke vzniku pracovního poměru.

23. Soud předesílá, že podle § 78 odst. 1 věta první zákona o zaměstnanosti platí, že *„zaměstnavateli zaměstnávajícímu na chráněných pracovních místech (§ 75) více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů“*.
24. Podle § 78 odst. 2 věta první zákona o zaměstnanosti *„příspěvkem jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % skutečně vynaložených prostředků na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 8 000 Kč, jde-li o osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b), a nejvýše 5 000 Kč, jde-li o osobu zdravotně znevýhodněnou“*.
25. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení *„zaměstnavatel může v žádosti o příspěvek uplatnit nárok na zvýšení příspěvku o částku odpovídající dalším nákladům vynaloženým zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nejvýše však o 2 700 Kč měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b), a nejvýše o 1 000 Kč měsíčně, jde-li o osobu zdravotně znevýhodněnou. Zvýšení příspěvku podle věty první nelze uplatnit pro chráněné pracovní místo zřízené nebo vymezené mimo pracoviště zaměstnavatele nebo na zaměstnance agentury práce, který je osobou se zdravotním postižením a je dočasně přidělen k výkonu práce k uživateli“*. Další podmínky poskytnutí příspěvku jsou pak upraveny v odstavci 4 předmětného ustanovení.
26. Z odstavce 8 písm. a) a b) tohoto ustanovení se pak podává, že *„krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o*
  - a) *poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 4,*
  - b) *neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a)“*.
27. Podle § 4 zákoníku práce platí, že *„pracovněprávní vztahy se řídí tímto zákonem; nelze-li použít tento zákon, řídí se občanským zákoníkem, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů“*.
28. Z § 436 odst. 1 občanského zákoníku se podává, že *„kdo je oprávněn právně jednat jménem jiného, je jeho zástupcem; ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému“*.
29. Podle § 437 odst. 1 občanského zákoníku platí, že *„zastoupit jiného nemůže ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného, ledaže při smluvním zastoupení zastoupený o takovém rozporu věděl nebo musel vědět“*.
30. Z odstavce 2 tohoto ustanovení pak vyplývá, že *„jednal-li zástupce, jehož zájem je v rozporu se zájmem zastoupeného, s třetí osobou a věděla-li tato osoba o této okolnosti nebo musela-li o ní vědět, může se toho zastoupený dovolat. Má se za to, že tu je rozpor v zájmech zástupce a zastoupeného, pokud zástupce jedná i za tuto třetí osobu nebo pokud jedná ve vlastní záležitosti“*.

31. Podle § 580 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „*neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje*“.
32. Konečně podle § 588 věty první občanského zákoníku „*soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek*“.
33. Soud nepřehlédl, že otázkou, jejíž posouzení je předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným, se na shodném skutkovém a právním půdorysu ve věci mezi týmiž účastníky zabýval Nejvyšší správní soud v recentním rozsudku ze dne 20. 2. 2020, čj. 1 Ads 97/2019 - 50. V uvedeném rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud posuzoval obdobný spor mezi účastníky týkající se nároku na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za období 1. čtvrtletí roku 2015, jenž byl žalobci správními orgány v určitém rozsahu shodně jako v nyní řešeném případě odepřen s poukazem na závěr o absolutní neplatnosti Pracovní smlouvy. Nejvyšší správní soud přitom ve vztahu k předmětné sporné právní otázce jednoznačně uzavřel, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud své závěry postavil pouze na nesprávně interpretované judikatuře Nejvyššího soudu týkající se automatické neplatnosti pracovních smluv uzavíraných mezi členem statutárního orgánu jako zaměstnancem a právnickou osobou, za kterou jedná též člen statutárního orgánu, jako zaměstnavatelem.
34. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zdůraznil, že ustanovení § 437 odst. 2 občanského zákoníku konstruuje vyvratitelnou právní domněnku, že rozpor v zájmech zástupce a zastoupeného je dán tehdy, jedná-li zástupce ve vlastní záležitosti, přičemž z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že střet zájmů nenastupuje automaticky. Střet zájmů je zde předpokládán jako vyvratitelná domněnka, což znamená, že je možné předložit důkazní prostředky k prokázání opaku. Principiálně se tak podle Nejvyššího správního soudu stále uplatní závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. III. ÚS 669/17, o nutnosti zkoumat střet zájmů na základě skutkových okolností případu, například okolností uzavírání smlouvy, typu činnosti, která má být pro právnickou osobu zaměstnancem vykonávána, atd. Odpovědnost za prokázání, že střet zájmů ve věci nenastal, přitom leží podle Nejvyššího správního soudu na žalobci, neboť nebude-li mít správní orgán dostatek podkladů pro konstatování, že ve věci se nejedná o střet zájmů, v souladu se zněním § 437 odst. 2 občanského zákoníku bude pracovat s domněnkou, že střet zájmů ve věci existuje.
35. Závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem, vycházející obsahově z dřívějšího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 Ads 284/2017 - 42, jsou oběma stranám podrobně známy a soud proto nevidí rozumného důvodu je na tomto místě podrobněji reprodukovat. Soud proto toliko poznamenává, že se s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, čj. 1 Ads 97/2019 - 50, ztotožňuje, neshledává důvodu se od něj pro faktickou totožnost řešených otázek v nyní posuzované věci odchylovat a v plném rozsahu na něj na tomto místě pro větší stručnost odkazuje.
36. Vycházejí z těchto závěrů, v nichž Nejvyšší správní soud jednoznačně odmítl základní východisko žalovaného a zdůraznil, že závěr o (absolutní) neplatnosti předmětné Pracovní smlouvy je předčasný, neboť je nejprve třeba s přihlédnutím k § 437 odst. 2 občanského zákoníku zkoumat, zda byl na daném skutkovém půdorysu skutečně dán rozpor mezi

zájmy smluvních stran, a poskytnout žalobci prostor pro tvrzení a prokazování okolností svědčících o opaku, nemohl Městský soud v Praze postupovat jinak, než obdobně jako Nejvyšší správní soud Napadené rozhodnutí žalovaného týkající se jiného období, za něž byl příspěvek nárokován, zatížené shodnou vadou, zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

37. V dalším řízení přitom bude obdobně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem na žalovaném, aby se zabýval otázkou, zda v projednávané věci při udělení plné moci panu J.M. za žalobce MUDr. Č. a následném uzavření Pracovní smlouvy jednal MUDr. J. Č. ve střetu zájmů, resp. slovy občanského zákoníku „ve vlastní záležitosti“ se žalobcem jakožto zastoupeným, jako předběžnou otázkou pro posouzení nároku žalobce na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě. Přitom bude žalovaný vycházet ze všech skutečností, které v průběhu řízení vyšly najevo, kupříkladu blízké časové i věcné souvislosti mezi udělením plné moci a uzavřením Pracovní smlouvy, a dá žalobci možnost tvrdit a prokázat, že střet zájmů ve věci nenastal.
38. Shora uvedené závěry pak vylučují, aby se soud mohl v této fázi podrobněji vypořádat s dalšími žalobními námitkami, především pak s otázkami týkajícími se žalovaným (jakkoli toliko *obiter dictum*) prezentované problematiky zneužití práva žalobcem. Jejich posouzení by totiž bylo předčasné, neboť žalovaný musí nejprve postavit na jisto otázku střetu zájmů ve smyslu § 437 odst. 2 občanského zákoníku a zprostředkovaně pak otázku platnosti předmětné Pracovní smlouvy.
39. Soud pro úplnost podotýká, že neponechal bez povšimnutí, že v nyní řešené věci žalobce mj. opíral svou argumentaci o platnosti Pracovní smlouvy rovněž i o jinou plnou moc, a to plnou moc udělenou panu J.M. k jednáním souvisejícím se vznikem a zánikem pracovněprávních vztahů žalobce, kterého zastupovala paní N. B., která byla posléze v roce 2016 zapsána do obchodního rejstříku jako osoba oprávněná jednat za žalobce v pracovněprávních vztazích. Správní orgány přitom v odůvodnění svých rozhodnutí vyložily důvody, pro které byly přesvědčeny o tom, že uvedená plná moc byla žalobcem účelově antedatována, a pro které uzavřely, že J.M. Pracovní smlouvu uzavíral právě a jediné na základě plné moci udělené mu k tomu žalobcem zastoupeným MUDr. J. Č. Se zřetelem k výše popsaným východiskům, podle nichž jsou klíčové závěry žalovaného stran neplatnosti Pracovní smlouvy uzavřené panem J.M. na základě plné moci udělené za žalobce MUDr. J. Č., předčasné, se tedy soud pro předčasnost prozatím nemohl zabývat ani námitkami akcentujícími jinou plnou moc udělenou panu J.M. za žalobce paní N. B. Soud nicméně pro úplnost podotýká, že se žalovaný v této souvislosti zcela opomněl zabývat tím, zda případný nedostatek zmocnění pana J.M. paní N. B. k datu uzavírání Pracovní smlouvy nemohl být později zhojen některým jednáním žalobce, popř. jednáním osoby za žalobce jednající. Žalovaný tak neposuzoval ani otázku, zda takové případné zhojení nedostatku zmocnění váže své účinky již k datu uzavření Pracovní smlouvy, ani tím, zda a jak tyto závěry ovlivňují existenci nároku žalobce na výplatu příspěvku za období 1. čtvrtletí roku 2015.
40. Soud má za to, že teprve poté, co by eventuálně byly otázky platnosti zkoumaných právních jednání zodpovězeny z hlediska soukromého práva, by bylo možné přistoupit k případnému zkoumání problematiky zneužití práva či obcházení zákona z hlediska veřejnoprávního, jak bylo pojednáno výše.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem zdejšímu soudu tudíž nezbylo, než Napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
42. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 33 až 40 tohoto rozsudku a bude se zabývat otázkou, zda v projednávané věci při uzavření Pracovní smlouvy existoval mezi MUDr. J. Č. jako zaměstnancem na straně jedné a žalobcem, jehož je MUDr. Č. statutárním orgánem, na straně druhé střet zájmů jako předběžnou otázkou pro posouzení nároku žalobce na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě. Přitom bude žalovaný vycházet ze všech skutečností, které v průběhu řízení vyšly najevo, a dá žalobci možnost tvrdit a prokázat, že střet zájmů ve věci nenastal.
43. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a sepis podání ze dne 11. 4. 2019) a 2 režijní paušály po 300 Kč, podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč, zvýšených o 21% DPH. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.
45. Soud pak pro úplnost k návrhu na spojení věcí ze dne 18. 10. 2018 podotýká, že nevyhověl návrhu žalobce na spojení věci s dalšími souvisejícími věcmi řešenými zdejším soudem mezi týmiž účastníky. O tomto návrhu přitom nerozhodoval v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 Afs 113/2009 - 69, samostatným usnesením. Soud podotýká, že podle § 39 odst. 1 s. ř. s. samostatné žaloby směřující proti těmž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. Posouzení důvodnosti spojení věcí závisí na úvaze předsedy senátu (popřípadě specializovaného samosoudce) a jedná se o fakultativní, nikoliv obligatorní rozhodovací pravomoc. Soud přitom po provedené úvaze uzavřel, že v daném případě nebylo vhodné přistoupit ke spojení této věci ke společnému projednání a rozhodnutí s dalšími žalobcem označenými věcmi.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu